

MARIA DE
MAR BONET
& L'ARPEG-
GIATA

CHRISTINA PLUHAR,
Tiorba i direcció
musical

06.08.23

-20.30 h

AUDITORI ESPAI TER

PROGRAMA

MAURIZIO CAZZATI (1616-1678): *Ciaccona* (instrumental)

Tradicional de Carpino: *La Carpinese* (**Vincenzo Capezzuto**)

Tradicional de Salento: *Pizzica di San Vito* (**Vincenzo Capezzuto**)

NICOLA MATTEIS (16?-amb posterioritat a 1714) i improvisació: *La Dia Spagnola*, arranament de **Cristina Pluhar** (instrumental)

RODOLFO FALVO (1873-1937): *Dicitencello Vuje*, arranament de **Cristina Pluhar** (**Vincenzo Capezzuto**)

GIROLAMO KAPSBERGER / Improvisació: *Canario*, arranament de **Cristina Pluhar** (instrumental)

Tradicional napolitana: *Lo Guarracino* (Tarantella) (**Vincenzo Capezzuto**)

GIROLAMO KAPSBERGER (1580-1651): *Toccata L'Arpeggiata* (instrumental)

Son tradicional mexicà: *La llorona* (**Vincenzo Capezzuto**)

ANDREA FALCONIERI (1585-1656): *Suave melodia* (instrumental)

Tradicional de la Pulla: *Pizzicarella mia* (**Vincenzo Capezzuto**)

MARIA DEL MAR BONET / GREGORIO PANIAGUA: *Dansa de la Primavera* (**Maria del Mar Bonet**)

Tradicional catalana: *La dama d'Aragó* (**Maria del Mar Bonet**)

BARTOMEU MEMES: *La mort de la Margalida* (**Maria del Mar Bonet**)

Tradicional mallorquina: *Cançó de coir figues* (**Maria del Mar Bonet**)

MARIA DEL MAR BONET / MIQUEL COSTA LLOBERA: *La cançó de na Ruixa Mantells* (**Maria del Mar Bonet**)

Tradicional mallorquina / MARIA DEL MAR BONET: *Fandango mallorquí* (**Maria del Mar Bonet**)

SANTIAGO DE MURCIA (1673-1739): *Fandango* (instrumental)

MARIA DEL MAR BONET / MIQUEL COSTA LLOBERA: *Lo pi de Formentor* (**Maria del Mar Bonet**)

Tradicional mallorquina: *Jota marinera* (**Maria del Mar Bonet**)

Maria de Mar Bonet veu

Vincenzo Capezzuto sopránista

L'ARPEGGIATA

Doron Sherwin, corneta | **Adriana Alcaide**, violí barroc | **Josep Maria Martí Duran**, tiorba i guitarra barroca | **Margit Übellacker**, salteri | **David Mayoral**, percussions | **Leonardo Teruggi**, contrabaix |

Dani Espasa, clave i piano

Christina Pluhar tiorba, direcció musical, concepció del programa i arranaments

Fred Braye disseny de so

Concert sense pausa

Durada aproximada de 90 minuts

G CONSELLERIA
O TRANSPARÈNCIA,
I CULTURA I ESPORTS
B DIRECCIÓ GENERAL
/ CULTURA

illenc
Institut de la Llengua i la Cultura
de les Illes Balears

COMENTARI

NAVEGANT PER LES MÚSIQUES DE LA MEDITERRÀNIA

En l'imaginari popular, la mar Mediterrània evoca les grans civilitzacions que han nascut a les seves ribes i han navegat per les seves aigües; cultures i religions que han conviscut i s'han enfrontat al llarg dels segles; paisatges, olors i sabors que ens connecten. El *Mare Nostrum* romà, el que banya les costes de l'Europa meridional, l'Europa dels Balcans, el Nord d'Àfrica, el Pròxim Orient i Àsia Menor, emmarca una de les àrees històrico-culturals més importants de la humanitat, bressol de la civilització occidental. Un nexa d'unió dels pobles, de transmissió d'idees, que és alhora una frontera entre el nord i el sud. Per aquesta Mediterrània han navegat també les músiques en una barreja fascinant de cultures que genera una evocació de consciència unitària i alhora múltiple, però mutable. Aquest vespre, gràcies a L'Arpeggiata i a la seva directora, Christina Pluhar, i amb les veus de Maria del Mar Bonet i Vincenzo Capezzuto, viatjarem musicalment per un racó d'aquesta Mediterrània, pel sud d'Itàlia i Mallorca, en un recorregut per les músiques tradicionals d'aquests indrets, músiques antigues del segle XVII i improvisades.

Referent de la música tradicional de Mallorca, Maria del Mar Bonet ha navegat també per la Mediterrània cercant en altres cultures la seva pròpia illa i barrejant i adaptant músiques d'altres indrets. Avui la sentirem defensar la música tradicional i popular mallorquina, reinterpretada en alguns casos des del present, com en el *Fandango mallorquí* per al qual la cantant ha creat una nova lletra que estrena aquest vespre. També escoltarem cançons en les quals posa música als poemes de Miquel Costa Llobera, entre les quals la que va musicar el seu poema més conegut, *Lo pi de Formentor*. I adaptacions de temes d'altres cultures, com *Dansa de Primavera*, inspirada en una melodia arcaica israelita amb un text antic en hebreu que s'ha transmès fins a nosaltres per tradició oral, musicalment adaptada per Gregorio Paniagua i amb lletra de Maria del Mar Bonet.

Del sud d'Italià escoltarem tarantelles interpretades pel sopránista Vincenzo Capezzuto. És ben sabut del poder beneficiós de la música per a la salut, però durant segles, al sud d'Itàlia, es

tenia el convenciment que els que havien sofert picades de taràntules es podien guarir ballant tarantelles, la base de les quals prové de la *pizzica*, un ball molt antic procedent de Grècia amb uns ritmes cada cop més ràpids que es feia servir per a venerar el déu Dionís. Els grecs el van portar al sud d'Itàlia quan van començar a colonitzar la zona en el segle VIII abans de Crist, una àrea que abastava Sicília, Calàbria i la regió de la Pulla que el romans van anomenar com la Magna Grècia, perquè hi vivien molts grecs.

En els segles VIII i IX va haver-hi una nova comunitat de grecs que es van instal·lar al sud d'Itàlia i que ha perdurat fins a l'actualitat, tot i que els seus signes identitaris, com la llengua, el *griko*, i una música que comparteix trets estilístics, harmònics i melòdics amb la música tradicional del sud d'Itàlia i influències turques i àrabs, s'ha reduït moltíssim. Entre les principals formes musicals d'aquesta antiga comunitat grega figuren la tarantella i la *pizzica*.

El fenomen de la tarantella com a guaridora de la picada de la taràntula encara es practica actualment a la Grècia Salentina en les festivitats. Ja fa temps que se sap que el verí de les taràntules només és mortal per als insectes dels quals s'alimenta l'aranya, però la creença del seu poder sanador en el passat era tan real que fins i tot nombrosos metges van estudiar el fenomen. De fet, la tarantella és una evidència més del que sabien els xamans que feien ritus màgics en el passat, que la música era capaç de curar el cos, calmar la ment i purificar l'ànima.

A més de tarantelles, el concert inclou temes instrumentals i vocals de quan al segle XVII i XVIII Nàpols era, amb Venècia, una de les capitals musicals del món, a més de bressol dels *castrati* i de la *commedia dell'arte*, elements que estan presents en els textos de les cançons que barregen de manera fascinant l'italià i el dialecte napolità. L'onomatopeia humorística també està molt present en la música del segle XVII a través de la música popular fins a la cançó napolitana del segle XX.

Lourdes Morgades

BIOGRAFIES

MARIA DEL MAR BONET

Maria del Mar Bonet fa més de cinquanta anys que és als escenaris, amb el privilegi que només tenen alguns de saltar de dècada en dècada sentint-se igual d'estimada i respectada.

El 2017 va celebrar els seus 50 anys d'escenaris arreu dels Països Catalans. A les Illes Balears i a pobles i ciutats del País Valencià i Catalunya; a capitals de l'Estat espanyol, però també a l'Òpera del Caire a Egipte, a Torí i a Roma, a Tunis i al Coliseu Herodes Atticus del Partenó –a l'Acropolis d'Atenes– en un gran concert retransmès per la Televisió Nacional de Grècia.

És una de les grans veus de referència de la cançó al món. La Mediterrània ha estat sempre el punt de referència de la seva vida artística i personal, considerant-la la seva font d'inspiració.

Des de la seva immensa nau balear ha passejat pel món sencer la seva música en la seva llengua, col·laborant amb desenes d'artistes d'arreu i publicant gairebé una quarantena de discs que formen una trajectòria sòlida i coherent, basada en la seva relació amb el públic i des dels escenaris dels seus centenars i centenars de concerts.

Maria del Mar Bonet va actuar per primera vegada en el Festival de Torroella de Montgrí en l'edició de 1985 i hi va tornar en les de 1988, 1998 i 2001

VINCENZO CAPEZZUTO

Vincenzo Capezzuto és un ballarí que ha actuat com a solista al Teatre San Carlo de Nàpols, i amb l'English National Ballet, el Ballet Argentí Julio Bocca, la companyia de Michele Merola, i l'Aterballetto. Ha ballat a tot el món coreografies de Mauro Bigonzetti, William Forsythe, Roland Petit, Alvin Ailey, George Balanchine i Ohad Naharin. Ha rebut nombrosos premis, entre els quals el premi Leonide Massine i el Premi Giuliana Penzi de 2012 per la versatilitat i la difusió de la dansa i la música italiana en el món. També ha ballat en prestigioses gales convidat per Vittoria Ottolenghi, Alessandra Ferri, Maximiliano Guerra i Alberto Testa.

A més de ballarí, Vincenzo Capezzuto és també cantant. Dotat d'una subtil veu juvenil amb tessitura de soprano, encaixa perfectament amb l'estètica de L'Arpeggiata, la formació amb la qual ha estat col·laborant des del seu primer àlbum conjunt, *Via Crucis* (2010), al qual van seguir més registres, com *Los Párajos Perdidos*, amb música llatinoamericana tradicional i barroca; *Mediterráneo*; i *Music for a While* combinant les improvisacions de jazz amb la música d'Henry Purcell. Capezzuto, acompanyat per Cecilia Bartoli, també va participar en l'enregistrament de l'àlbum *Gondola* del conjunt Il Pomo d'Oro, en el qual va brindar una brillant interpretació de les cançons dels gondolers venecians del segle XVIII.

La carrera de Vincenzo Capezzuto com a cantant va més enllà de la seva col·laboració amb L'Arpeggiata i inclou col·laboracions de cant i ball amb Accordone en el Festival de Salzburg. Christina Pluhar el va convidar a ballar i cantar

amb l'Orquestra Barroca Europea en un repertori format per cançons barroques i tradicionals. Vincenzo Capezzuto s'ha presentat en diversos escenaris prestigiosos, entre ells el Carnegie Hall de Nova York, el Festival Proms de Londres, el Wigmore Hall i l'Accademia Filharmònica Romana. Juntament amb Claudio Borgianni va fundar Soquadro Italiano, un projecte artístic en el qual la música, la dansa i la interpretació són els elements expressius al servei de diversos programes com *De Monteverdi a Mina*, *Qui té por del barroc* i *Stabat mater* d'Antonio Vivaldi.

Vincenzo Capezzuto va actuar per primera vegada en el Festival de Torroella de Montgrí en l'edició de 2017

BIOGRAFIES

CHRISTINA PLUHAR

La directora austríaca Christina Pluhar és una de les músiques més innovadores del panorama de la música antiga. Amb el seu amor incontenible per la música, va guanyar l'ECHO Klassik en les edicions de 2009, 2010 i 2011. El 2018 va rebre el premi Opus Klassik a L'Arpeggiata com a Conjunt de l'any. Els crítics elogien Pluhar per com dirigeix els instrumentistes i cantants, com donen nova vida a les obres seleccionades per la directora i, sota la seva batuta, com són capaços d'obtenir sons que mai s'havien sentit amb tant color.

Els enregistraments i els concerts de Christina Pluhar compten amb l'entusiasme del públic i les seves interpretacions, arranjaments i descobriments musicals donen forma al món de la música antiga d'avui.

Amb la fundació del seu conjunt L'Arpeggiata el 2000, la directora, llaütista, arpista, arranjadora i compositora ha aconseguit al llarg dels anys derrocar estructures d'interpretació i comprensió de la música antiga que es creien fermament arrelades i renovar perspectives. Amb el seu enfocament, ha obert la música barroca a una audiència inesperadament àmplia.

Després d'estudiar guitarra a la seva ciutat natal, Graz, es va graduar en llaüt amb Toyohiko Satoh en el Conservatori de La Haia. Va ser guardonada amb el Diploma Superior de Perfeccionament de la Schola Cantorum Basiliensis amb Hopkinson Smith. Després, va estudiar amb Mara Galassi a la Scuola Civica de Milà. El 1992 va guanyar el primer premi en l'International Old Music Competition de Malmö amb La Fenice.

Viu a París des de 1992, on actua regularment com a solista o continuista en prestigiosos festivals, formant part de famoses agrupacions com ara La Fenice, Concerto Soave, Accordone, Ensemble Elyma, Les Musiciens du Louvre, Ricercar, Akademia, Graden Écurie et la Chambre du Roy, Concerto Köln i col·laborant amb directors com René Jacobs, Ivor Bolton i Alessandro di Marchi. El seu repertori inclou peces a solo i continu des del segle XVI al XVIII per a llaüt renaixentista, guitarra barroca, arxillaüt, tiorba i arpa barroca.

Pluhar va triar a alguns dels artistes europeus més prestigiosos per al seu ensemble. Amb el seu primer enregistrament ja va aconseguir l'èxit: *La Villanella*, una col·lecció de treballs vocals de Giovanni Kapsberger. Des de 2007, Pluhar i L'Arpeggiata col·laboren amb altres conjunts, com l'Australian Brandenburg Orchestra, The King's Singers o el conjunt vocal Barbara Furtuna. Entre els seus enregistraments més aclamats destaquen *La Tarantella*; *All'Improviso*, amb Gianluigi Trovesi; *Los impossibles*, amb King's Singers; així com per a Virgin Classics els CDs *Teatre d'amore*, amb Philippe Jaroussky i Núria Rial; *Via Crucis* (amb Barbara Furtuna), *Vespro della Beata Vergine* de Claudio Monteverdi, *Los pájaros perdidos* o *Mediterráneo*, amb la cantant de fados Mísia.

El 2012, L'Arpeggiata va ser el primer conjunt barroc a arribar a ser artista resident en el Carnegie Hall de Nova York.

Des de la seva fundació, L'Arpeggiata han editat 18 àlbums d'èxit. Christina Pluhar i els seus músics es caracteritzen per un estil experimental i per parlar el llenguatge estricte de la pràctica interpretativa històricament informada amb virtuosisme.

Els enregistraments de L'Arpeggiata en els segells Alpha, Naïve i Erato/Warner Classics no sols són supervendes, sinó que també han guanyat nombrosos premis com Echo Klassik, Edison Prize.

Christina Pluhar va actuar per primera vegada en el Festival de Torroella de Montgrí en l'edició de 2004 i hi va tornar en la de 2009

L'ARPEGGIATA

Fundat per Christina Pluhar el 2000, L'Arpeggiata és un conjunt excepcional. Està integrat per alguns dels millors solistes de l'actualitat i col·labora amb magnífics i reconeguts cantants, tant de la música barroca com de la tradicional. El seu objectiu és reviure avui un repertori gairebé desconegut a partir de començaments del segle XVII.

Les bases de L'Arpeggiata són les improvisacions instrumentals, un enfocament diferent en la manera de cantar --influenciada per la música tradicional--, i la creació d'espectacles escenificats i atractius per al gran públic.

Des de la seva fundació, L'Arpeggiata ha comptat amb una gran resposta de públic i crítica especialitzada: el seu disc *La Villanella*, dedicat a la música de Girolamo Kapsberger, va ser considerat l'esdeveniment del mes per *Repertoire des disques* el setembre de 2001 i guardonat amb el Premi Internationale de música italiana. La seva segona producció discogràfica, *Homo fugit velut umbra* (Stefano Landi), va obtenir un 10 de Repertoire, Diapason Découverte, CD de la Setmana per la BBC, CD del Mes en la revista *Amadeus* (Itàlia) i Prix Excellent per *Pizzicato* (Luxemburg). D'altra banda, *La Tarantella*, en el qual es proposava una trobada entre músics del repertori barroc i el tradicional, va guanyar 10 de Repertoire, CD de la Setmana per France Musique i CD del Mes per *Toccata* (Alemanya). El seu tercer disc, *All'Improviso*, va aconseguir el Timbre de Platine de la revista *Opéra international*, CD del Mes del *BBC Magazine*.

Així mateix, la *Rappresentatione di Anima et di*

Corpo (Emilio de Cavalieri) va guanyar el premi de l'acadèmia Charles Cros. El seu àlbum *Els Impossibles* inclou la participació dels King's Singers i el guitarrista flamenc Pepe Habichuela. El 2009 graven per al segell Warner Classics l'àlbum *Teatre d'amore*, amb música de Claudio Monteverdi i la participació dels cantants Philippe Jaroussky i Núria Rial. Aquest treball va ser guardonat amb el Tiro Klassik Preis (Alemanya) el 2009, així com amb l'Edison Classic Price (Hollanda) el 2010.

El CD *Via Crucis* amb la participació de l'ensemble vocal Barbara Furtuna (Còrsega), va veure la llum el març de 2010 i *Vespro della Beate Vergine* (Claudio Monteverdi) el febrer de 2011. L'àlbum *Los pájaros perdidos*, llançat al mercat el gener de 2012, es va dedicar a la música tradicional i barroca de Llatinoamèrica. El CD *Music for a while- Improvisations on Henry Purcell*, en col·laboració amb el prestigiós contratenor Philippe Jaroussky, es va publicar el març de 2014. El seu últim enregistrament, *L'amore innamorato* (Warner / Erato) va sortir l'octubre de 2015 i està dedicat a les àries d'òpera per a soprano més belles de Francesco Cavalli.

L'Arpeggiata ha participat en festivals com el Lufthansa Festival de Londres, Oude Muziek d'Utrecht, Printemps des Arts de Nantes, Pflingstfestspiele Melk, Festival de Saint Michel-en-Thiérange, Festival de Sablé-sur-Sarthe, Bruges Musica Antica, Poissy, St Petersburg, Moscou, Philharmonie Köln, Salle Gaveau de París, Schwetzingen Festspiele, Musikfestspiele Postdam, Händel Festspiele, Ludwigsburger Schlossfestspiele, Ruhrtriennale, Istanbul International Festival, Hong Kong Arts Festival, Tòquio Metropolitan Art Space i Nova York Carnegie Hall, entre altres.

L'Arpeggiata va actuar per primera vegada en el Festival de Torroella de Montgrí en l'edició de 2004 i hi va tornar en la de 2009

TEXTOS

La Carpinese

Tradicional de Carpino

Pigliate la paletta e ve' pe foco
E va alla casa di
Ma va alla casa di lu 'nnamurate
Va alla casa di lu 'nnamurate
E passa du' ore 'e joco

Si mama si n'addonde di chieste joco
Dille ca so' state
Dille ca so' state
Dille ca so' state faielle de foco
Vule, die a lae, chelle che vo la femmena fa
Vule, die a lae, chelle che vo la femmena fa
Vule, die a lae, chelle che vo la femmena fa

Luce lu sole quanne è buone tiempo
Luce lu pettu tuo
Luce lu pettu tuo, donna galante
In pettu li tieni dui pugnoli d'argentu
A chi li tocchi bella

Chi li tocchi belli e ci fa santu
E te li le tocchi ije ca so' l'amante
E m'paradise ci ne iamme certamente
Vule, die a lae, chelle che vo la femmena fa
Vule, die a lae, chelle che vo la femmena fa
Vule, die a lae, chelle che vo la femmena fa

Pizzica di San Vito

Tradicional de Salento
(Vincenzo Capezzuto)

Non c'era da vini, non c'era da vini
Non c'era da vini e so' vinutu
So' li sospiri tua, so' li sospiri tua
So' li sospiri tua, m'hannu chiamatu

Ah ueli, mu lu vecu ti vini
Mu lu vecu ti nchianà
Mi ta la manu e si ni va
Ah ueli, mu lu vecu ti vini
Mu lu vecu ti nchianà
Mi ta la manu e si ni va

Sì chiù bella tu, e sì chiù bella
E sì chiù bella tu di na cirasa

La Carpinese

Tradicional de Carpino

Agafa la pala i torna a encendre el foc
Torna a casa del
torna a casa del teu amor
torna a casa del teu amor
passa dues hores felices

Si la teva mare s'adona d'aquest joc
digues-li que tens
digues-li que tens
digues-li que tens la cara vermella per la calor
Digues-li el que vulguis, la dona fa el que vol
Digues-li el que vulguis, la dona fa el que vol
Digues-li el que vulguis, la dona fa el que vol

El sol brilla quan fa bon temps
brilla el teu pit
brilla el teu pit, dona galant
al pit tens dos punyals de plata
i qui els toca, bonica

Qui els toca, bonica, es fa sant
I els hi toco jo que soc l'amant
segur que anirem al cel
Digues-li el que vulguis, la dona fa el que vol
Digues-li el que vulguis, la dona fa el que vol
Digues-li el que vulguis, la dona fa el que vol

Pizzica di San Vito

Tradicional de Salento
(Vincenzo Capezzuto)

No hauria d'haver vingut, no hauria d'haver vingut
No hauria d'haver vingut i, tanmateix, aquí estic.
Han estat els teus sospirs, han estat els teus
sospirs
Han estat els teus sospirs els que m'ha cridat

Ah uelli, ara el veig venir,
ara el veig pujar,
em dona la mà i se'n va.
Ah uelli, ara el veig venir,
ara el veig pujar,
em dona la mà i se'n va.

Ets més bonica, ets més bonica,
Ets més bonica que una cirera,

Iata all'amori tua, iata all'amori tua
Iata all'amori tua quannu ti vasa

Ah uelli uelli uellà
La pacchianella mea
Quannu chiamu ata vini
Ah uelli uelli uellà
La pacchianella mea
Quannu chiamu ata vini

Ti li capelli tua, ti li capelli
Ti li capelli tua so nnamuratu
Li vecu ti vulà, li vecu ti vulà
Li vecu ti vulà ntallu vientu

Occhi cu occhi
Cu deggi perdi l'occhi
A ci tici mali nuestro scatta lu cori
Occhi cu occhi
Cu deggi perdi l'occhi
A ci tici mali nuestro scatta lu cori

Ti lu ritornu a di, ti lu ritornu
Ti lu ritornu a di pi n'ata fiata
Alla cumpagnia va, a Santu Vitu va
Alla cumpagnia va sta sirinata

Ah uelli uelli uellà
N'ata vota statti bona
Tu ti me no ti scurdà
Ah uelli uelli uellà
N'ata vota statti bona
Tu ti me no ti scurdà

RODOLFO FALVO
(arranjament de **Christina Pluhar**)

Dicitencello Vuje

Dicitencello a 'sta cumpagna vosta
C'aggio perduto 'o suonno e 'a fantasia,
C' 'a penzo sempe,
Ch'è tutt' 'a vita mia!
I' nce 'o vvulesse dicere,
Ma nun nce 'o ssaccio di.

'A voglio bbene,
'A voglio bbene assaje!
Dicitencello vuje
Ca nun mm' 'a scordo maje!
È 'na passione,
Cchiù forte 'e 'na catena,
Ca me turmenta ll'anema
E nun me fa campà!

Benaurat el teu enamorat, benaurat el teu
enamorat amant
Benaurat el teu enamorat quan et fa un petó.

Ah uelli uelli uella,
quan crido la meva estimada
ella ha de venir.
Ah uelli uelli uella,
quan crido la meva estimada
ella ha de venir.

M'he enamorat, m'he enamorat
M'he enamorat dels teus cabells,
els veig volar, els veig volar
els veig volar al vent.

Ull per ull,
que els que ens calumnien
perdin la vista i se'ls trenqui el cor.
Ull per ull,
que els que ens calumnien
perdin la vista i se'ls trenqui el cor.

T'ho torno a dir, t'ho torno a dir,
T'ho torno a dir un altre cop,
ves a la festa, ves a Sant Vito
Ves a la festa aquest vespre.

Ah uelli uelli uella,
Diverteix-te encara
i no m'oblidis.
Ah uelli uelli uella,
Diverteix-te encara
i no m'oblidis.

RODOLFO FALVO
(arranjament de **Christina Pluhar**)

Dicitencello Vuje

Digui-li a aquesta companya seva
que he perdut el son i la fantasia,
que hi penso sempre,
que és tota la meva vida.
I hi ha una cosa que vull dir-li
però no sé com fer-ho.

L'estimo molt,
L'estimo més que molt.
Digui-li vostè
que mai no l'oblidaré
És una passió,
més forta que una cadena,
que turmenta la meva ànima
i no em deixa viure.

Dicitencello ch'è 'na rosa 'e maggio,
Ch'è assaje cchiù bella 'e 'na jurnata 'e sole!
D' 'a vocca soja,
Cchiù fresca d' 'e vviole,
I' già vulesse sentere
Ch'è 'nnammurata 'e mme.

'A voglio bbene,
'A voglio bbene assaje!
Dicitencello vuje
Ca nun mm' 'a scordo maje!
È 'na passione,
Cchiù forte 'e 'na catena,
Ca me turmenta ll'anema
E nun me fa campà!

'Na lacrema lucente v'è caduta,
Diciteme 'nu poco a che penzate?
Cu 'st'ucchie doce
Vuje sola me guardate!
Levammoce 'sta maschera,
Dicimmo 'a verità!

Te voglio bbene,
Te voglio bbene assaje!
Sì tu chesta catena
Ca nun se spezza maje!
Suonno gentile,
Suspiro mio carnale,
Te cerco comm'a ll'aria,
Te voglio pe' campà

Lo Guarracino (Tarantella) Tradicional de Nàpols (segle XVIII)

Lo Guarracino ca jéva pe' mare,
lle venne voglia de se 'nzorare
se facette 'no bello vestito
de scarde de spine, pulito pulito
co 'na perucca tutta 'ngrifata
de ziarelle 'mbrasciolate,
con lo sciabbò, scollo e puzine
de ponte angrese, fine fine.

Cu li cazune de rezze de funno,
scarpe e cazette de pelle de tunno,
e sciammeria e sciammerino
d'aleghe e pile de voje marino,
cu li buttune e butturnera
d'ucchie de purpe, sécce e fére,
fibbia, spata e schiocche 'ndorate
de niro de sécce e fèle d'achiata.

Doje belle cateniglie
de premmone de conchiglie,
'no cappiello aggallonato

Digui-li que és una rosa de maig,
que és molt més maca que un dia assolellat.
De la seva boca,
més fresca que violetes,
vull sentir
que està enamorada de mi.

L'estimo molt,
L'estimo més que molt.
Digui-li vostè
que mai no l'oblidaré
Es una passió,
més forta que una cadena,
que turmenta la meva ànima
i no em deixa viure.

Una llàgrima lluent cau,
Digues-me alguna cosa... en què està pensant?
Amb aquests ulls dolços,
que només em miren a mi.
Traguem-nos la màscara,
Digues-me la veritat.

T'estimo molt,
T'estimo més que molt.
Ets la cadena
que mai es trencarà.
Somni gentil,
anhel de la meva carn,
et busco com a l'aire,
et necessito per viure.

Lo Guarracino (Tarantella) Tradicional de Nàpols (segle XVIII)

Mentre nedava en la mar, la Castanyola
va decidir casar-se.
Es va fer un bonic vestit
d'escates i espines netes,
una perruca crespada
amb els rínxols lligats amb cintes,
amb xal, coll i punys
del més fi punt anglès.

Amb pantalons de xarxes de pesca,
sabates i mitjons de pell de tonyina,
jaqueta i armilla
d'algues i pèls de foca marina,
amb botons i botoneres
fets d'ulls de pop, calamar i dofí;
sivelles, una espasa i bandes daurades
de tinta de sípia i bilis de besuc.

Dues boniques cadenes
de petxines i de corall,
un barret amb galons

de codarino d'aluzzo salato,
tutto posema e steratiello,
ieva facenno lu sbafantiello
e gerava da ccà e da llà;
la 'nnammorata pe se trovà!

La Sardella a lo barcone
steve sonanno lo calascione;
e a suono de trommetta
ieva cantanno 'st'arietta:
“E llarè lo mare e lena
e la figlia d' 'a sià Lena
ha lassato lo 'nnamorato
pecché niente ll'ha rialato”.

Lo Guarracino 'nche la guardaje
de la Sardella se 'nnamoraje;
se ne jette da 'na Vavosa
la cchiù vecchia, maleziosa;
ll'ebbe bona rialata
pe' mannarle 'na 'mmasciata:
la Vavosa, pisse pisse
chiatto e tunno nce lo disse.

La Sardella 'nch'a sentette
rossa rossa se facette,
pelo scuorno che se pigliaje
sott'a 'no scuoglio se 'mpizzaje;
ma la vecchia de la Vavosa
subbeto disse: “Ah schefenzosa!
De 'sta manera non truove partito
'ncanna te resta lo marito.

“Se aje voglia de t'allocà
tanta smorfie non haje da fà;
fora le zeze e fora lo scuorno,
anema e core e faccia de cuorno”.
Ciò sentenno la sié Sardella
s'affacciaje a la fenestrella,
fece n'uocchio a zennariello
a lo speruto 'nnammoratiello
Ma la Patella che steva de posta
lo chiammaje faccia tosta,
tradetora, sbrevognata,
senza parola, male nata,
ch'avea 'nchiantato ll'Alletterato
primmo e antico 'nnamorato;
de carrera da chisto jette
e ogne cosa 'lle dicette.

Quanno lo 'ntise lo poveriello
se lo pigliaje Farfariello;
jette a la casa e s'armaje a rasulo,
se carreceaje comm'a 'no mulo
de scopette e de spingarde,
povere, palle, stoppa e scarde;
quattro pistole e tre bajonette
dint'a la sacca se mettette.

de budell de rap.
Amb tot ben planxat i emmidonat,
es passejava presumint
i anava d'aquí cap allà
buscant una núvia.

La Sardina al seu balcò
estava tocant el llaüt
i amb veu risonant
cantava aquesta cançó:
«La la la, la mar està tranquilla,
i la filla de la tia Lena
ha deixat al seu nuvi
perquè ell no tenia res a oferir-li...»

Res més veure-la, la Castanyola
es va enamorar de la Sardina.
Se'n va anar a casa d'un Llimac,
El més vell i maliciós,
i li va pagar molt bé
perquè fes de matrimonier.
El Llimac, molt discretament
va anar a veure a la Sardina i li va parlar
clarament

En escoltar el missatge,
la Sardina es va posar vermella.
A causa de la seva timidesa
es va amagar sota una pedra;
però el vell Llimac
li va deixar anar ràpidament: «Ah, escarafallosa!
Així no trobaràs mai partit,
i et quedaràs sense marit»

«Si vols casar-te,
no pots ser tan llepafils.
Gens de xafardeig i al dimoni la vergonya,
ànim, coratge i el front alt!».
Sentint això, la jove Sardina
va treure el cap per la finestra
i li va posar ullets dolços
a l'enamorat esperançat.
Però la Pegellida que estava al seu costat
la va increpar: «Què descarada!
Traïdora, desvergonyida
sense paraula i sense honor!».
Perquè ella havia plantat al Lluçet,
el seu primer i antic nuvi.
La Pegellida va anar corrents a buscar-lo
i li ho va explicar tot.

Quan el pobre Lluçet va sentir allò
es va posar fet una fúria:
se'n va anar a casa per a armar-se fins a les dents,
es va carregar com una mula
d'escopetes i espingardes,
pólvora, bales, estopa i metralla:
quatre pistoles i tres bajonetes
va ficar en el seu sac.

'Ncopp'a li spalle sittanta pistune,
ottanta mbomme e centa cannune;
e comm'a guappo Pallarino
jeva trovanono lo Guarracino;
la disgrazia a chisto portaje
che 'mmiez'a la chiazza te lo 'ncontraje:
se ll'afferra p' 'o crovattino
e po' lle dice: "Ah malandrino!

"Tu me lieve la 'nnammorata
e pigliatella sta mazziata".
Tuffete e taffete a meliune
le dava paccare e secuzzune,
schiaffe, ponie e perepesse,
scoppolune, fecozze e cunnesse,
scerevecchiune e sicutenosse
e ll'ammacca osse e pilosse.

Venimmoncenne ch'a lo rummore
pariente e amice asce ascettero fore,
chi co mazze, cortielle e cortelle,
chi co spate, spatune e spatelle,
chiste co barre e chille co spite,
chi co ammenole e chi co antrite,
chi co tenaglie e chi co martielle,
chi co torronne e sosamielle.

Patre, figlie, marite e mogliere
s'azzuffajeno comm'a fere.
A meliune correvano a strisce
de 'sto partito e de chillo li pisce!
Che bediste de sarde e d'alose
da palaje e raje petrose
sarache, dientece ed achiate,
scurme, tunne e alletterate

Piscepalumme e pescatrice,
scuorfene, cernie e alice,
mucchie, ricciole, musdee e mazzune,
stelle, aluzze e storiune,
merluzze, ruongole e murene,
capodoglie, orche e vallene,
capitune, auglie e arenghe,
ciefere, cuocce, tracene e tenghe.

Treglie, tremole, trotte e tunne,
fiche, cepolle, laune e retunne,
purpe, secce e calamare,
pisce spate e stelle de mare,
pisce palumme e pisce martielle,
voccadoro e cecenielle,
capochiuove e guarracine,
cannolicchie, ostreche e ancine,

vongole, cocciole e patelle,
pisce cane e grancetielle,
marvize, marmure e vavose,
vope prene, vedove e spose,
spinole, spuonole, sierpe e sarpe,

Setanta mosquets a les seves espatlles,
vuitanta bombes i cent canons,
i com un ben plantat senyor
se'n va anar a buscar la Castanyola.
La desgràcia el va conduir fins a ell,
perquè el va trobar a la plaça,
el va agafar per la corbata
i li va dir: «Ai, miserable!,

que em prens la meva núvia,
Et dono aquesta surra!».
Cops i més cops, per milions,
li donava bufetades i revessos,
castanyots, bufes i cops de puny,
trompades, patacades i puntades,
estacazos i bufetades,
i així li va trencar els ossos i els nervis.

I va passar que amb el soroll
van sortir els parents i amics,
uns amb maces, ganivets i navalles,
uns altres amb espases, sabres i dagues.
Aquest amb una porra, aquell amb una llança,
un amb ametlles i un altre amb nous,
un amb tenalles i un altre amb un martell,
aquest amb torrons i aquell amb rosquilles.

El pare, el fill, el marit i l'esposa
es barallaven com a feres,
Els peixos de tots els bàndols
es van ajuntar això és per milions;
quantas sardines i aloses podien veure's!
bonítols i rajades!
sards, déntols i orades!
verats, tonyines i llucets!

Taurons i lotes,
escórpores, nerros i anxoves,
mantes i círvies, bacallans i gobis,
estrelles, barracudes i esturions,
lluços, congres i morenes,
catxalots, orques i balenes,
anguiles, navalles i arengades,
salmons, lluernes, carpes i tenques.

Rogers, torpedes, truites i tonyines,
lluços de riu i palaies, halibuts i turbots,
polps, sípies i calamars,
peixos espasa i estrelles de mar,
solraigs i peixos martell,
pagres i ampolies,
castayoles, peixos espasa,
ostres i eriçons.

Cloïsses, caragolins i pegellides,
taurons i crancs,
sorells, besucs i llimacs,
vogues, vídues i casades,
llobarros, caragols, serps de mar, tímals,

scauze, 'nzuoccole e co' le scarpe,
sconcioglie, gammere e ragoste,
vennero nfino co le poste.

Capitune, saure e enguille,
pisce gruosse e piccerille,
d'ogni ceto e nazione,
tantille, tante, cchiù tante e tantone!
Quanta botte, mamma mia!
Che se devano, arrassosia!
A centenare le barrate!
A meliune le petrate!

Muorze e pizzeche a beliune!
A delluvio li secozzune!
Non ve dico che bivo fuoco
se faceva per ogne luoco!
Ttè, ttè, ttè, ccà pistulate!
ttà, ttà, ttà, ccà scoppettate!
ttu, ttu, ttu, ccà li pistune!
bu, bu, bu, llà li kannune!

Ma de cantà so già stracquato
e me manca mo lo sciato;
sicché dateme licienza,
graziosa e bella audenzia,
nfi che sorchio na meza de seje,
co salute de luje e de leje,
ca me se secca lo cannarone
sbacantànnose lo premmone.

La llorona

Son mexicà

Si porque te quiero quier es llorona
Que yo, la muerte reciba
Si porque te quiero quier es llorona
Que yo, la muerte reciba
Que se haga tu voluntad hay llorona
Por suerte de dios no viva
Que se haga tu voluntad hay llorona
Por suerte de dios no viva

Hay! de mi llorona
Llorona de ayer y hoy
Hay! de mi llorona
Llorona de ayer y hoy
Ayer, maravilla fui llorona
Y ahora ni sombra soy
Ayer, maravilla fui llorona
Y ahora ni sombra soy

Salías del templo un día llorona
Cuando al pasar yo te vi
Salías del templo un día llorona
Cuando al pasar yo te vi
Hermoso huipil llevabas llorona

descaços, amb botes o sabates,
gambes, llagostins i llagostes,
arribats fins i tot en carrosses.

Cap-roigs, sorells i anguiles,
peixos grans i petits,
de totes les condicions i nacions,
molts, moltíssims, més que molts!
Quants cops, mare meva!
La que han muntat, horror!
Per centenars les bastonades!
Milions de pedrades!

Bilions de mossegades i pessics!
Un diluvi de bufetades!
Ni que dir cal els trets
queien per tots costats!
Bang, bang, bang! Aquí les pistoles!
Pum, pum, pum! Per allà les escopetes!
Pam, pam, pam! Per aquí els mosquets!
Bum, bum, bum, allí els canons!

Però ja estic cansat de cantar,
m'he quedat sense alè;
així que doneu-me un respir,
estimat i amable públic.
Beguem mig got
a la salut d'ell i la d'ella,
perquè la meva gola està ja seca
i els meus pulmons buits.

Que la virgen te crei
Hermoso huipil llevabas llorona
Que la virgen te crei

Hay de mi llorona llorona de azul celeste

Y aunque me cueste la vida llorona
No dejare de quererte
Y aunque me cueste la vida llorona
No dejare de quererte

Pizzicarella mia

Tradicional de la Puglia

Pizzicarella mia, pizzicarella
lu camminatu to' la li li la
lu camminatu to' pare ca balla

A du te pizzicau ca no te scerne?
sutta lu giru o la li li la
sutta lu giru giru di la suddana.

Quantu t'amau t'amau lu core miu
mo nun tte ama chiù la li li la
mo nun tte ama chiù se ne scerrau.

Te l'ura ca te vitti te 'mmirai
'nu segnu fici a la li li la
'nu segnu fici a mmienzu a ll'occhi toi.

Ca quiddu foì nu segnu particolare
cu no' te scerri a la li li la
cu nu te scerri de l'amore toi.

Amore amore ce m'hai fattu fare
de quindici anni a la li li la,
de quindici anni m'hai fatto impazzire.

Pizzicarella mia, pizzicarella
lu camminatu to' la li li la
lu camminatu to' pare ca balla.

**GREGORIO PANIAGUA / MARIA DEL MAR
BONET**

Dansa de la Primavera

Febrer m'ha duït la carta tan precisa
Vol que els lilàs s'obrin pels dits
I, en el cor, m'hi creixi una palmera
Què exigent que ve la primavera!
Què exigent que ve la primavera
I el meu cor tan malaltís
Tenc por que es cremi dins de la foguera
No puc desfer-me del seu encís

Pizzicarella mia

Tradicional de la Puglia

Pizzicarella meva, Pizzicarella
La teva manera de caminar, la li li la,
La teva manera de caminar recorda un ball.

On t'han picat la taràntula, que no pares mai?
Sota la vora, la li li la,
Sota la vora de faldilla

Oh, com el meu cor t'ha estimat
ara ja no t'estima, la li li la,
ara ja no t'estima, s'ha tancat.

Des que et vaig veure t'admiro,
i vaig fer una marca, la li li la,
vaig fer una marca entre els teus ulls.

I aquell era un senyal especial
perquè no et tanquis, la li li la,
perquè no et tanquis a l'amor.

Què em fas fer, amor?
Durant quinze anys, la li li la,
durant quinze anys m'has fet embogir.

Pizzicarella meva, Pizzicarella
La teva manera de caminar, la li li la,
La teva manera de caminar recorda un ball.

No puc desfer-me del seu encís
Obrir les branques i ballar amb ella
Pentinar-me al seu vent la cabellera
Cantar les llunes de les seves nits

Cantar les llunes de les seves nits
Cantar vermells de la tardor
Cantar el silenci de la nova neu
Cantar, si torna, el dolorós amor

Cantar, si torna, el dolorós amor
I créixer un poc més en l'intent
I créixer un poc més cada entretemps
Volar amb el vent i les noves llavors

Volar amb el vent i les noves llavors
Qui sap on el vent em portarà
A dins el cor d'una terra antiga
O creixeré al fons de la mar

Febrer m'ha duït la carta tan precisa
Vol que els lilàs s'obrin pels dits
I, en el cor, m'hi creixi una palmera
Què exigent que ve la primavera
Què exigent que ve la primavera
I el meu cor tan malaltís
Tenc por que es cremi dins de la foguera
No puc desfer-me del seu encís

La Dama d'Aragó

Tradicional

A Aragó hi ha una dama
Que és bonica com el sol
Té la cabellera rossa
Li arriba fins als talons
Ai amorosa Anna Maria
Robadora de l'amor
Si de l'amor

Sa mare la pentinava
Amb una pinteta d'or
Sa tia els hi esclaria
Els cabells de dos en dos
Ai amorosa Anna Maria
Robadora de l'amor
Si de l'amor

Cada cabell una perla
Cada perla un anell d'or
Cada anell d'or una cinta
Que li volta tot el cos
Ai amorosa Anna Maria
Robadora de l'amor
Si de l'amor

Sa germana més petita
Li baixava el lligador
El lligador que li baixa
És un floc de molts colors
Ai amorosa Anna Maria
Robadora de l'amor
Si de l'amor
Son germà se la mirava
Amb un ull tot amorós
No fóssim germans, Maria
Ens casaríem los dos
Ai amorosa Anna Maria
Robadora de l'amor
Si de l'amor

Son germà se la mirava
Amb un ull tot amorós
No fóssim germans, Maria
Ens casaríem los dos
Ai amorosa Anna Maria
Robadora de l'amor
Si de l'amor

BARTOMEU MEMES **La Mort de la Margalida**

L'amo de Bàlitx m'envia
missatges i jornalers,
sa madona i los demés,
tota la gent que hi havia.

Voleu escriure un paper
sa mort de Na Margalida,
que si greu no vos sabia
començaria es procés.

Dia setze de gener
dins can Tropell m'encontrava.
En Joan Blai me dugué
noves que jo no esperava.

Va dir si alterat estava.
Jo li vaig dir: No res sé.
De s'allota me dugué
que ella morta s'encontrava.

Jo corria i no veia,
i a ca seva vaig anar.
Com mentre obrí sa porta
sa mare ja em va abraçar.

I ella em va dir: Sebastià
Na Margalida ja és morta.
Oh punyalada més forta
no la rep cap cristià!

I a veure-la vull jo anar
que es mirar-la m'aconhorta.

Partiguèrem en sa nit
i sa tristor mos matava
i cada instant mos faltava
sa força i s'esperit.

No n'estic empegueït,
de contar lo que em passava.
I a vore-la morta anava
i amb so cor ben entristit.

Quan dins Sóller vaig entrar
me digueren de seguida:
Per veure Na Margalida
hauràs d'anar en es fossar.

Molt prompte vaig descobrir
es parets d'aquell local.
Oh cementiri dogal!
vaig davallar i vaig dir.

I aquí s'ha de consumir
sa meva amor principal.
I sa vida de res val
en aquest món assistir.
Adiós Margalideta,
Margalideta adiós.

Déu del Cel qui és piadós
allà et tendrà Margalida.
I jo en acabar sa vida
que mos hi vegem tots dos.

Per lo promte i lluny que era,
i és que molta gent la plany.
En Sebastià Company
Na Margalida Servera.

Cançó de coir figues

Tradicional mallorquina

Jo tot lo dia cui figues,
i no n'he menjada cap,
perquè són alacantines
i em solen fer mal de cap.
Jo tot lo dia cui figues.

**MARIA DEL MAR BONET / MIQUEL COSTA
I LLOBERA**

La Ruixa Mantells

Passant gemegosa, com fa la gavina,
qui volta riberes i torna a voltar,
anava la boja del Camp de Marina,
vorera del mar.

Descalça i coberta de roba esquinçada,
corria salvatge, botant pels esculls;
i encara era bella sa testa colrada,
la flor de sos ulls.

Color de mar fonda tenia a les nines,
corona se feia de lliris de mar,
i arreu enfilava cornets i petxines,
per fer-se'n collars.

Així tota sola, ran ran de les ones,
ja en temps de bonança, ja en temps de maror,
anava la trista cantant per estones
l'estranya cançó.

«La mar jo avorria, mes ja l'estim ara,
des que hi té l'estatge l'amor que em fugí.
No tenc en la terra ni pare ni mare,
mes ell és aquí!»

«La mar el volia, jamai associada
de vides, fortunes, tresors i vaixells;
i d'ell va fer presa dins forta ventada
Na Ruixa-mantells».

Un vespre d'oratge finí son desvari:
son cos a una cala sortí l'endemà;
i en platja arenosa, redós solitari,
qualcú l'enterrà.

No té ja sa tomba la creu d'olivera,
mes lliris de platja bé en té cada estiu,
i sols ja hi senyala sa petja lleugera
l'aucell fugitiu...

Tradicional / **MARIA DEL MAR BONET**
Fandango Mallorquí

Brollar com la font ufana
brollar com la font ufana
que dorm dins de l'ausinar
fer un cant de la brollada
que empeny la veu a cantar
brollar com la font ufana.

Ai mestre si tu sabessis
ai mestre si tu sabessis
com enyor les teves mans

reines són del meu reialme
senyores dels temporals
ai mestre si tu sabessis.

Ara voldria ser arbre
ara voldria ser un arbre
i ben endins arrelar
i cantar si el vent volia
i ballar si el vent voldrà
ara voldria ser un arbre.

**MARIA DEL MAR BONET / MIQUEL COSTA
I LLOBERA**

Lo Pi de Formentor

Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera,
més poderós que el roure, més verd que el
taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera,
i lluita amb les ventades que atupen la ribera,
com un gegant guerrer.

No guaita per ses fulles la flor enamorada;
no va la fontanella ses ombres a besar;
mes Déu unguí d'aroma sa testa consagrada
i li donà per terra l'esquerpa serralada,
per font la immensa mar.

Quan lluny, damunt les ones, renaix la llum
divina,
no canta per ses branques l'aucell que
encativam;
el crit sublim escolta de l'àguila marina,
o del voltor qui puja sent l'ala gegantina
remoure son fullam.

Del llim d'aquesta terra sa vida no sustenta;
revincla per les roques sa poderosa rel,
té pluges i rosades i vents i llum ardenta,
i, com un vell profeta, rep vida i s'alimenta
de les amors del cel.

Arbre sublim! Del geni n'és ell la viva imatge:
domina les muntanyes i aguaita l'infinit;
per ell la terra és dura, mes besa son ramatge
el cel qui l'enamora, i té el llamp i l'oratge
per glòria i per delit.

Oh! sí: que quan a lloure bramulen les ventades
i sembla entre l'escuma que tombi el seu penyal,
llavors ell riu i canta més fort que les onades,
i vencedor espolsa damunt les nuvolades
sa cabellera real.

Arbre, mon cor t'enveja. Sobre la terra impura,
com a penyora santa duré jo el teu record.
Lluitar constant i vèncer, reinar sobre l'altura

i alimentar-se i viure de cel i de llum pura...
oh vida! oh noble sort!

Amunt, ànima forta! Traspassa la boirada
i arrela dins l'altura com l'arbre dels penyals.
Veuràs caure a tes plantes la mar del món irada,
i tes cançons tranquil·les 'niran per la ventada
com l'au dels temporals.

Jota marinera

Tradicional mallorquina

Llevant, xaloc i migjorn,
llebeig, ponent i mestral,
tramuntana i gregal.
Vet aquí es vuit vents del món.
Una dona marinera
sempre mira d'on ve es vent,
tan si es llevant com ponent
es bon temps sempre l'espera.
Qui s'enamora no es cansa
si viu amb l'opinió
que després d'una maror
sol venir una bonança.

FESTIVAL DE TORROELLA FES-TE'N SOCI/SÒCIA

**Si t'agrada la música...
fes-te soci i sòcia del Festival de
Torroella de Montgrí i tindreu
molts avantatges.**

- L'entrada gratuïta al concert inaugural i a concerts triats per l'organització dels Festivals.
- El 25% de descompte en el preu de les entrades de la resta dels concerts del Festival de Torroella de Montgrí i al Jazz Festival de l'Estartit.
- Preferència en la compra d'entrades, abans que es posin a la venda per al públic en general.
- Invitació per assistir a la Festa del Soci.
- Assistència i descomptes a sortides culturals i al Club de Clàssica.

- L'entrada gratuïta a tots els concerts de música de cambra del Cicle de Concerts de Tardor-Hivern.
- Un 10% de descompte als espectacles a l'Espai Ter.
- Informació prèvia de totes les activitats que organitza Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí.

Collaborem amb:

Gran Teatre
del Liceu

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

MERCAT DE LES FLORS
CASA DE LA DANSA

llibre

bcn
clàssics

iber:camera

Orquestra
simfònica
del Vallès

**QUOTA
ANUAL: 58€**

Per a qualsevol dubte i més informació:

Festival de Torroella de Montgrí

Convent dels Agustins.

Apartat de correus 70. 17257 Torroella de Montgrí

Tel +34 972 76 06 05

info@festivaldetorroella.cat

JM Torroella de Montgrí

PROPERES CONCERTS

Dimecres 9 d'agost
20.30 h Espai Ter

CHAMBER ORCHESTRA OF EUROPE

Daniel Harding, director

Beethoven & Sibelius

Ludwig van Beethoven: *Obertura Coriolà*, Op. 62 / *Simfonia núm. 4 en Si bemoll major*, Op. 60 /
Jean Sibelius: *Simfonia núm. 4 en La menor*, Op. 63 / *Suite de Pelléas et Mélisande*

PREU: Des de 36€

Dijous 10 d'agost
20.30 h Espai Ter

QUARTET GERHARD

Lluís Castán, violí | **Judit Bardolet**, violí |
Miquel Jordà, viola | **Jesús Miralles**, violoncel

Integral dels quartets de corda de Xostakóvitx IV

Dmitri Xostakóvitx: *Quartet de corda núm. 10 en La bemoll major*, Op. 118 / *Quartet de corda núm. 11 en Fa menor*, Op. 122 / *Quartet de corda núm. 12 en Re bemoll major*, Op. 133

PREU: Des de 36€

Festival de Torroella de Montgrí 2023

Facebook: @FestivalTorroelladeMontgri

Twitter: @Fest_Torroella

Instagram: @festivaldetorroella

#FestivalTorroella #arecerdelafúriadelmón

www.festivaldetorroella.cat

 **FESTIVAL
TORROELLA
DE MONTGRÍ**

 JM Torroella de Montgrí

AMB EL SUPORT DE:

Organitza:

Amb el suport de:

Fundació Philippe Cousteau
"Unió dels Oceans"

Digitalització dels programes de mà:

Col·laboradors:

Mitjants oficials:

El Festival és membre de:

